

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 17. Epistolæ ad S. Hieronymum, ferente Orosio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

S. Augustinus ad Consultationem Oro-
 saculum V. A.C. 413.
 sii brevi scripto respondit, in quo eum
 initio remittit ad legenda opera sua con-
 tra Manetis Hæresin, cuius partus erat
 Priscilliani error. Probat esse de fide,
 animam esse opus Dei, & sicut alia ex
 nihilo extractam. Ignem æternum esse
 verum ignem, & vere æternum. Mun-
 dum non ideo productum, ut Spiritus pu-
 niantur, sed Creationis causam esse Dei
 Bonitatem. Nihil esse causæ, cur creda-
 mus, astra animari; nec expedire, ut
 naturam corporum, & Spirituum cœle-
 stium curiosius investigemus. (*) Postea
 dicit: *Credo firmissime existere Thronos,*
Dominationes, Principatus, Potestates, &
quod inter se differant, ne vero putetis,
omnia me scire, me, quem magnum Docto-
rem aestimatis, fateor, quod nesciam, quid
Angeli sint, aut in quo unus ab altero
differat.

§. XVII.

Epistolæ ad S. Hieronymum, ferente
Orosio.

Cum Marcellinus Tribunus S. Hierony-
 mum consulisset, super quæstione
 165. al. 27.

Qq 4 de

(*) Hæc S. Patris Doctrina illis bene notan-
 da, qui cerebrum fatigant suum quærendo, an
 non tot soles sint, quot stellæ fixæ, & num Pla-
 netæ inhabitentur.

Sæculum V. de origine animarum, ab eo ad S. Augu-
A.C. 413. stinum remissus fuerat, qui ipsum ista vi-

Aug. ep. 166. va voce docere poterat, quia ambo in
al. 281. n. 1. 2. Africa versabantur. Sed S. Augustinus
hæc ipsa quæstio haud parum negotii fe-
cessebat, & quia etiam inter illas erat,
de quibus Orosius plenius instrui cupie-
bat, suavit, ut in Palæstinam proficiscere-
tur, & S. Hieronymum consulere, ro-
gans, ut deinde per Africam redux iter
institueret. Placuit Orosio consilium,
profectionem suscepit, & S. Augustinus
commoda occasione ad S. Hieronymum

II. Retr. c. 4. scribendi usus est, quod jam a longo tem-
pore exoptabat. Scripsit ergo duas am-
plissimas epistolas, seu magis libros de
duobus quæstionibus, tunc temporis
propter Pelagianos gravissimis. Prima
erat de origine animæ; secunda super
Jac. 2. 10. illis verbis S. Jacobi: *qui in uno præcepto
delinquit, reus est omnium.*

In libro primo S. Augustinus initio
ep. 166. c. 2. asserit, quæ de natura animæ certa sunt;
ipsam esse immortalem, non esse Divini-
tatis portionem, nec esse corpoream.
Tandem non aliter in peccatum lapsam,
quam culpa sua, & propria voluntate,
nec aliter, quam per gratiam Jesu Chri-
sti a peccato posse liberari. *Hæc sunt,*
n. 6. *inquit, quæ firmiter circa animam credo;*
boc autem est, quod quæro, ubinam hoc pec-
catum contraxerit, quod damnationem in-
ducit

ducit etiam puerorum, sine baptismo mortuorum? In libris de libero arbitrio contra Manichæos quatuor opiniones de origine animæ recensui. An omnes animæ ex anima primi hominis sint productæ? an pro quolibet homine quotidie novæ creentur? an, si alicubi præexistent, Deus illas corporibus immittat, vel sua sponte adveniant? secunda opinio, tua est, quod Deus pro quolibet homine nascente animam producat, sicut ex tua ad Marcellinum epistola apparet. Vellem, ut ea etiam mea esset, sed magnæ occurrunt difficultates.

n. 8.

n. 10. n. 16.
17. &c.

Has difficultates deinde explicat, proficiscentes a peccato originali, & pœnis, quas infantes patiuntur, non solum in hac vita, sed præcipue in altera, si sine Baptismo decedunt; pœnas istas non videri iuste infligi, si sint animæ novæ, expresse singulis corporibus inhabitandis creatæ. In illa ætate nullum peccatum deprehendi, nec posse Deum animam condemnare, in qua nullum peccatum videt. Has enim animas, inquit: condemnari, si ita e corpore egrediantur, Sacra Scriptura, & Sancta Ecclesia testantur. Volo igitur, hanc opinionem de novarum animarum Creatione etiam meam esse, si huic immutabili articulo nostræ fidei contraria non est, si contraria est, nec tuam esse. Dicit postea: illi ex ista difficultate melius se extricare putant, qui affirmant, animas

n. 25.

S. Augustinus.

n. 27.

Sæculum V. *his vel illis corporibus injici, habita pro*
A. C. 413. *cedentis vitæ, & meritorum ratione. Et*

vero, quod animæ peccaverint in alia
ta, unde in carceres carneos præci-
tentur, nullus credo, nec istam opinionem
pati possum. Et inferius: quamvis co-
 n. 28. *piam, & ardentem a Deo petam, ut me*
ab hac ignorantia tua ope liberet, ni-
hilominus si obtinere non possum, oro-
bo, ut mihi det patientiam, nam ita me
ipsum credimus, ut nunquam contra ipsum
liceat in murmuraciones solvi, si in quibus-
busdam quæstionibus cæleste lumen non co-
cedat. Plures alias ignoro, quæ tam mu-
tæ sunt, ut numerare nequeam. Ignoran-
tiam meam in isto articulo libenter ferre,
nisi timerem, ne quidam, levissimi ingenii,
homines, aliqua istarum opinionum seducti,
a fidei soliditate aberrant. Hunc in mo-
dum S. Augustinus, sexagenarius, loque-
batur, cui inter maximos Ecclesiæ Docto-
res locum omnes dabant.

In libro secundo S. Hieronymum con-
 ep. 167. sulit super quæstione de æqualitate pec-
 cl. 29. catorum, & de connexionione virtutum. In
 exordio dicit, sibi hanc quæstionem ma-
 joris momenti, quam priorem, videri,
 quia non de statu alicujus vitæ præceden-
 tis agitur, sed de vitæ ratione, quam ha-
 tenere debemus. Non eo solum contro-
 vertus est, ut dubia proponat, sicut in episto-
 la prima, sed quæstionem resolvit; deci-
 sionem

tionem tamen S. Hieronymi iudicio relinquit. Stoici docebant, omnia errata esse æqualia, eumque, qui ad perfectionem sapientiæ non pervenisset, nihil de ea posse fidere; sicut homo sub aqua respirare non potest, nisi totus egrediatur.

Pelagiani hanc Doctrinam amplectebantur, & favere ipsis videbatur S. Jacobus Apostolus, qui velut peccatum grave adducit, si pauper infra divitem assidere jubeatur, & dicit: *quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus.* S. Augustinus advertit, omnium Philosophorum opinione virtutes omnes ita inter se esse connexas, ut una sola, si vera sit, possideri nequeat, nisi simul omnes adsint; aliud autem dicendum de vitiis, cum aliqua sint sibi invicem directe opposita. Probat, homini posse unam virtutem inesse sine aliis, saltem in eodem gradu, ex eo, quod iusti in hac vita peccent, ideoque nec virtutem, nec Sapientiam in puncto indivisibili consistere; sed posse hominem in iis progredi; sicut quis, ex tenebris egrediens, sensim ad lucem pervenit. Concludit, virtutem consistere in Charitate, cuius partem alii maiorem, alii minorem, alii nullam habent. (*) Hæc, secundum ipsum,

(*) Quandoque Anonymus I. bene redarguit Fleuriū, hic vero nimis rigide, dum dicit Fleuriū,

Sæculum V.
A.C. 413.

S. Augusti-
nus ad S.
Hierony-
mum.

2. Jacob. 2.
3. Ec.

2. 10.

ep. 167.

n. 4.

n. 8.

n. 12.

n. 13.

n. 15.

Sæculum V. ipsum, in vita ista nunquam ita perfectum
A. C. 413. est, ut augeri non possit, & ex consequenti

n. 16. ti semper alicui defectui locum relinquere
 Charitas totam legem includit, unde

n. 17. quitur, eum, qui in uno articulo peccat
 totam lædere, sed magis, minusve pro
 gravitate peccati. Itaque eo plus peccati
 in nobis est, quo minus charitatis re-
 peritur, & quando nihil infirmitatis super-
 erit, tunc perfecti in charitate solidabi-
 mur.

§. XVIII.

S. Hieronymi scripta contra Pelagianos.

ep. 166. n. 6. In Prima istarum epistolarum S. Augustinus
 testatur, nullum sibi esse dubium, quin S. Hieronymus in materia de Gra-
 tia Catholice sentiret, ejusque tractatum
 adversus Jovinianum, & Commentarium
 in Jonam citat; inde colligimus, necdum

rium, referendo summatim S. Augustini Doctrinam,
 virtutes confundere. S. Augustini verba
 sunt hæc: epist. XXIX. *ut generaliter, breviter,
 que complectar, quam de virtute habeam notio-
 nem, quod ad recte vivendum attinet, virtus est
 Charitas, qua id, quod diligendum est, diligimus.*
 Non ita certum est, ut putat Anonymus, hic
 S. Augustinum non de charitate, quæ est virtus
 Theologica, loqui; deinde meminisse oportet,
 Fleurium non Theologiam, sed Historiam scri-
 pisse.